

O chemare la sanctuar

6 iunie 2005

Donald K. Short

Ca popor, noi am fost mulțumiți să vedem în profeții suma totală a locului nostru în lumea creștină. Odată ce am devenit "biserica," am reușit să săpăm o nișă în care să ne așezăm și să învingem pe cei mai puțin versați în Scripturi, lucru care a devenit bastionul "eului" nostru.

Dar această tărie intelectuală are implantată în ea semințe ale înfrângerii, căci timpul strâmtorării aduce în cele din urmă o confruntare cu eul, pentru ca "omul păcatului" să poată fi descoperit. Din acest motiv, ultimul conflict al poporului lui Dumnezeu chiar înaintea revenirii lui Hristos, a fost comparat cu experiența lui Iacov. Prin umilință, pocăință și renunțare la sine, acest muritor păcătos și eronat a biruit în fața Maiestății cerului, devenind un prinț al lui Dumnezeu. În camera de audiență a Celui Prea Înalt, el a devenit biruitor. Confruntarea lui a fost cu sine însuși. Eul lui a fost descoperit, iar vina a fost ștersă în fața Celui împotriva căruia păcătuse așa teribil.

Trebuie să înțelegem că nu Dumnezeu se lupta împotriva lui Iacov, ci Iacov se lupta împotriva lui Dumnezeu. Dumnezeu l-ar fi putut zdrobi în orice clipă. Iacov îl vedea pe Dumnezeu ca dușman al lui, deoarece în lumina prezenței Sale, vina și păcatul lui Iacov erau expuse, iar el se simțea nevrednic. Aceasta a fost istoria tristă a fiecărei încercări a lui Dumnezeu de a se apropia de om. A început în grădina Eden. Când Dumnezeu se apropie, omul fuge și se ascunde. Când oare un grup de oameni va sta fără frică în fața păcatului lor, descoperit deplin în prezența lui Dumnezeu, îmbrățișând pe Dumnezeul lor Creator, în loc de a se lupta împotriva Lui plini de neîncredere?

Dar astăzi timpul strâmtorării este încă în viitor, iar noi ne mulțumim cu puterea intelectuală. Aceasta ne-a făcut să croim copii fidele ale hainelor marelui preot, până la ultimul amănunt, și să construim reușite miniaturi ale clădirii sanctuarului. Știm cu precizie ce lungime și ce lățime avea construcția. Știm culoarea perdelelor, înălțimea zidurilor, grandoarea tavanului, splendoarea chivotului acoperit cu aur. Știm despre cenușare, lighene, agățători pentru carne și furculițe. Dar întrebarea este: Înțelegem noi scopul lui Dumnezeu în instituirea serviciului sanctuarului? Înțelege rămășița conflictul ireconciliabil dintre păcat și neprihănire prezentat în serviciul sanctuarului? Mai înseamnă ceva pentru noi cuvintele

adevăratului Miel, când spunea: "N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși" (Luca 5,32)?

Trebuie să înțelegem că interesul lui Dumnezeu și al Fiului Său este concentrat asupra oamenilor, ființe umane ca și noi. Serviciul sanctuarului a fost introdus pentru întregul neam omenesc, deoarece toți sunt păcătoși. Israelul din vechime trebuia să înțeleagă acest lucru, ca și Israelul modern, căci și noi am confundat "actele" cu păcatul de bază. Ca și strămoșii noștri spirituali, și noi suntem împovărați de concepte din vechiul legământ. Serviciul pe care l-a instituit Dumnezeu urmărea "ștergerea păcatelor," care rămâne problema principală a inimii omului, căci "din inimă ies gândurile rele..." (Matei 15,19).

Ni s-au dat multe avertizări cu privire la lucrarea pe care o face Hristos astăzi. Suntem sfătuiți să devenim inteligenți în legătură cu această parte a planului de mântuire:

"Însemnătatea sistemului iudaic nu este încă înțeleasă deplin. Adevăruri vaste și profunde stau încă acoperite de mister. Printr-o înțelegere a planului de răscumpărare, adevărurile lui încep să se deschidă cunoașterii" (COL 133).

"Marele plan al răscumpărării, așa acum este el descoperit în lucrarea finală pentru aceste zile, trebuie studiat cu mare atenție. Scenele legate de sanctuarul de sus trebuie să facă o astfel de impresie asupra inimilor și minților noastre, încât să putem impresiona și pe alții. Toți trebuie să devină mai inteligenți cu privire la lucrarea ispășirii care se desfășoară în sanctuarul ceresc. Când acest mare adevăr este văzut și înțeles, cei care îl vor accepta vor lucra în armonie cu Hristos spre a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu, iar eforturile lor vor fi încununate de succes. Prin studiu, meditație și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi ridicat deasupra lucrurilor obișnuite, deasupra gândurilor și emoțiilor pământești, fiind aduși în armonie cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a sanctuarului ceresc de păcatele poporului. Credița lor va intra cu El în sanctuar, iar închinătorii de pe pământ își vor revizui cu grijă viața, comparând caracterul lor cu marele standard al neprihănirii" (5T 575).

Această chemare către biserica rămășiței rămâne încă deschisă. Fiind ocupați de clădirea unei mașini organizaționale impresionante, care se ocupă cu statistici și relații publice, am pierdut din vedere "adevăruri vaste și profunde" care ne-au fost încredințate. Când "marele adevăr" al "ispășirii care se desfășoară în sanctuarul de sus... este văzut și înțeles," poporul lui Dumnezeu va "lucra în armonie cu Hristos spre a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu, și eforturile lor vor fi încununate de succes." Dacă socotim că Nicodem era cam greu de cap, ce putem spune despre noi astăzi, în vremea curățirii finale a sanctuarului?